

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง กรมชลประทานขออนุญาตใช้ประโยชน์พื้นที่อุทยานแห่งชาติ
ดอยอินทนนท์เพื่อก่อสร้างอ่างเก็บน้ำแม่หอย

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๑๓.๕๔/๗๖๗๖ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้รับรายงานจากอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ว่า สำนักงานชลประทานที่ ๑ กรมชลประทานขออนุญาตเข้าดำเนินการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำแม่หอย ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือราษฎรในพื้นที่ใกล้เคียงได้มีน้ำใช้ในการอุปโภคบริโภคและการเกษตรกรรม โดยการดำเนินการจะต้องเพิกถอนพื้นที่ออกจากอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ ซึ่งเป็นไปตามความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๖๐๑/๘๐๑ ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๓๓ โดยเห็นว่าการใช้พื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติเป็นอ่างเก็บน้ำนั้นมีลักษณะที่เป็นการทำลายสภาพของการเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ และไม่เข้าข่ายที่จะอนุญาตให้กระทำได้ตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชชี้แจงว่า ปัจจุบันการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำหลายแห่งในพื้นที่โดยการเพิกถอนพื้นที่ออกจากอุทยานแห่งชาติ เมื่อกรมชลประทานได้ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จก็จะมอบให้องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ควบคุมการจ่ายน้ำให้ราษฎรได้ใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ ส่วนพื้นที่อ่างเก็บน้ำเมื่อมีน้ำท่วมเต็มพื้นที่จะเกิดแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ขึ้น จึงทำให้พื้นที่หลายแห่งถูกบุกรุกเข้าไปก่อสร้างแพพักสำหรับการบริการนักท่องเที่ยวโดยกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชไม่สามารถเข้าไปควบคุมบริหารจัดการได้ เนื่องจากการเพิกถอนพื้นที่ออกจากอุทยานแห่งชาติ และอนุญาตให้หน่วยงานที่ขออนุญาตได้ใช้ประโยชน์แล้ว ทั้งนี้ หากพิจารณาถึงผลที่จะได้รับจากการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำตามหลักการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ พอสรุปได้ ดังนี้

๑. เกิดแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ซึ่งสามารถพัฒนาให้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชนทั่วไปได้
๒. อุทยานแห่งชาติสามารถใช้น้ำจากอ่างเก็บน้ำเพื่อการบริโภคและอุปโภคเป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกในการพัฒนา
๓. เป็นแหล่งน้ำสำหรับสัตว์ป่า

๔. เป็นแหล่งน้ำสำรองสำหรับใช้ดับไฟป่า และให้ความชุ่มชื้นต่อพื้นที่อุทยานแห่งชาติ อันเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ

๕. เป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์น้ำและสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการหรือให้ความรู้แก่ประชาชน

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า การก่อสร้างอ่างเก็บน้ำหรือการกระทำเพื่อกักเก็บน้ำเป็นประโยชน์ต่ออุทยานแห่งชาติดังกล่าวข้างต้น จึงขอหารือ ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชจะอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ สั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ปฏิบัติโดยบูรณาการโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำหรือการกักเก็บน้ำร่วมกับกรมชลประทานซึ่งเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้างในฐานะผู้กระทำการแทนหรือผู้ให้การสนับสนุนแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้หรือไม่ อย่างไร

ประเด็นที่ ๒ การก่อสร้างห้วยงานอ่างเก็บน้ำและการใช้พื้นที่เพื่อกักเก็บน้ำในเขตอุทยานแห่งชาติ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติดังกล่าวข้างต้น ดำเนินการโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และไม่ตราพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนอุทยานแห่งชาติได้หรือไม่ อย่างไร

ประเด็นที่ ๓ การก่อสร้างห้วยงานอ่างเก็บน้ำ ซึ่งกรมชลประทานเป็นผู้ดำเนินการนอกเขตอุทยานแห่งชาติ แต่การกักเก็บน้ำทำให้น้ำท่วมท้นเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติจะถือว่าการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ หรือไม่ อย่างไร และหากการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชจะอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ทำนองเดียวกันกับประเด็นที่ ๒ ข้างต้น โดยไม่ตราพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนอุทยานแห่งชาติได้หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมชลประทาน) ผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม) เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้บัญญัติห้ามการกระทำอันมีลักษณะเป็นการทำลายสภาพทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาติไว้ในมาตรา ๑๖^๑ และมาตรา ๑๗^๒ ซึ่งเป็นบทบัญญัติห้ามเป็นการทั่วไป กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลทั่วไป

^๑ มาตรา ๑๖ ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด

(๑) ยึดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึงกันสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า

หรือเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ หากมีการกระทำความผิดดังกล่าวย่อมเป็นความผิดตามมาตรา ๒๔^๓ มาตรา ๒๕^๔ มาตรา ๒๖^๕ และมาตรา ๒๗^๖ แล้วแต่กรณี อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๙^๗ แห่ง

(๒) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น

(๓) นำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์

(๔) ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือทราย

(๕) เปลี่ยนแปลงทางน้ำหรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมตันหรือเหือดแห้ง

(๖) ปิดหรือทำให้กีดขวางแก่ทางน้ำหรือทางบก

(๗) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งกล้วยไม้ น้ำผึ้ง ครั่ง ถ่านไม้ เปลือกไม้ หรือมูลค้างคาว

(๘) เก็บ หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่ดอกไม้ ใบไม้ หรือผลไม้

(๙) นำยานพาหนะเข้าออกหรือขับขี่ยานพาหนะในทางที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๐) นำอากาศยานขึ้นลงในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๑) นำหรือปล่อยปลุกสัตว์เข้าไป

(๑๒) นำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์พาหนะเข้าไป เว้นแต่จะได้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี

(๑๓) เข้าไปดำเนินกิจการใด ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๔) ปิดประกาศ โฆษณา หรือขีดเขียนในที่ต่าง ๆ

(๑๕) นำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์ หรืออาวุธใด ๆ เข้าไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุญาตนั้นกำหนดไว้

(๑๖) ยิงปืน ทำให้เกิดระเบิดซึ่งวัตถุระเบิด หรือจุดดอกไม้เพลิง

(๑๗) ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวน หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนหรือสัตว์

(๑๘) ทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งต่าง ๆ ในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น

(๑๙) ทิ้งสิ่งที่เป็นเชื้อเพลิงซึ่งอาจทำให้เกิดเพลิง

^๒ มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้บุคคลใดกระทำให้หลักเขต ป้าย หรือเครื่องหมายอื่น ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้มีตามพระราชบัญญัตินี้ เคลื่อนที่ ลบเลือน เสียหาย หรือไร้ประโยชน์

^๓ มาตรา ๒๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๑) (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

^๔ มาตรา ๒๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๖) (๗) (๘) (๑๐) (๑๑) มาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

^๕ มาตรา ๒๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๒) (๓) (๔) หรือ (๗) ถ้าปรากฏว่าสัตว์หรือทรัพย์สินที่เก็บหาหรือนำออกมีราคาเพียงเล็กน้อย หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเพียงเล็กน้อย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้บัญญัติยกเว้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่อาจกระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ได้ในกรณีที่เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ หรือการศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการ หรืออำนวยความสะดวกในการทัศนศึกษาหรือการพักผ่อน หรือเพื่ออำนวยความสะดวกปลอดภัย หรือให้ความรู้แก่ประชาชน ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) เห็นว่า การก่อสร้างอ่างเก็บน้ำจำเป็นต้องมีการเขี่ยดินหรือครอบครองที่ดิน ก่อสร้าง แ้วถางหรือเผาป่า และมีการกระทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด ทราย หรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วยท่วมท้น หรือปิดหรือกีดขวางทางน้ำ นอกจากนี้ อ่างเก็บน้ำที่สร้างเสร็จแล้วยังเป็นสิ่งก่อสร้างที่ปิดหรือทำให้กีดขวางทางน้ำด้วยการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำจึงเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๖^๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และแม้ว่าจะมีระเบียบที่ออกตามมาตรา ๑๙^๗ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ กำหนดให้อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีอำนาจอนุมัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ปฏิบัติการตามโครงการหรือแผนการใด ๆ เพื่อให้มีสิ่งก่อสร้างตามแบบที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชเห็นชอบ^๘ก็ตาม อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชก็ไม่อาจอนุมัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ปฏิบัติการใด ๆ ในเขตอุทยานแห่งชาติเพื่อให้มีสิ่งก่อสร้างที่มีลักษณะทำลายสภาพทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาติได้ เพราะเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งมุ่งประสงค์จะคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิม มิให้ถูกทำลายหรือ

^๖ มาตรา ๒๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๘) (๑๒) (๑๓) (๑๔) (๑๕) (๑๖) (๑๗) (๑๘) หรือ (๑๙) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

^๗ มาตรา ๑๙ บทบัญญัติในมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ มิให้ใช้บังคับแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ หรือการศึกษา หรือวิจัยทางวิชาการ หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการทัศนศึกษาหรือการพักผ่อน หรือเพื่ออำนวยความสะดวกปลอดภัย หรือให้ความรู้แก่ประชาชน ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๙ ระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตอุทยานแห่งชาติ ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๖ (พระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้โอนกิจการอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับงานอุทยานแห่งชาติตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ จากกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ไปเป็นของ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)

ข้อ ๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจปฏิบัติการในเขตอุทยานแห่งชาติ ในกรณีดังต่อไปนี้ ได้โดยขอรับอนุมัติจากอธิบดีกรมป่าไม้ เป็นการเฉพาะรายก่อนปฏิบัติหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๕) ปฏิบัติการตามโครงการหรือแผนการใด ๆ เพื่อให้มีสิ่งก่อสร้างตามแบบที่กรมป่าไม้เห็นชอบ

เปลี่ยนแปลงไป^{๑๐} ทั้งไม่เข้าช้อยกเว้นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ด้วย

เมื่อได้พิจารณาแล้วว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ไม่มีอำนาจก่อสร้างอ่างเก็บน้ำในเขตอุทยานแห่งชาติ ดังนั้น อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชจึงไม่มีอำนาจมอบหมายให้กรมชลประทานเข้าก่อสร้างอ่างเก็บน้ำในเขตอุทยานแห่งชาติในฐานะผู้กระทำการแทนหรือผู้ให้การสนับสนุนการกระทำความดังกล่าวแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้

ประเด็นที่สอง เห็นว่า เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า การก่อสร้างอ่างเก็บน้ำเพื่อกักเก็บน้ำในเขตอุทยานแห่งชาติเป็นการกระทำที่สภาพทางธรรมชาติเดิมถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป อันเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ดังนั้น หากจะก่อสร้างอ่างเก็บน้ำในเขตอุทยานแห่งชาติจึงต้องดำเนินการกันพื้นที่ที่จะทำการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำออกจากเขตอุทยานแห่งชาติเสียก่อนโดยการตราพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนอุทยานแห่งชาติตามมาตรา ๗^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔

ประเด็นที่สาม เห็นว่า การที่กรมชลประทานก่อสร้างห้วยงานอ่างเก็บน้ำนอกเขตอุทยานแห่งชาติ แต่การกักเก็บน้ำทำให้น้ำท่วมตื้นเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ เป็นการกระทำที่เล็งเห็นได้ว่าจะส่งผลให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมตื้นภายในเขตอุทยานแห่งชาติจึงต้องห้ามตามนัยของมาตรา ๑๖ (๕)^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และจะอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๙^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ โดยไม่ตราพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนอุทยานแห่งชาติตามมาตรา ๗^{๑๔} แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ไม่ได้

ลงชื่อ พรทิพย์ จาละ

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๑๐} เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เช่น พันธุ์ไม้และของป่า สัตว์ป่า ตลอดจนทิวทัศน์ ป่าและภูเขา ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิมมิให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป เพื่ออำนวยประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่รัฐและประชาชนสืบไป

^{๑๑} มาตรา ๗ การขยายหรือการเพิกถอนอุทยานแห่งชาติไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา และในกรณีที่ใช้เป็นการเพิกถอนอุทยานแห่งชาติทั้งหมด ให้มีแผนที่แสดงเขตที่เปลี่ยนแปลงไปแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย

^{๑๒} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^{๑๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๗, ข้างต้น

^{๑๔} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๑, ข้างต้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๔๖